

rebúsque agendis idonei, ab eiusmodi
vincantur, qui hæc nec intelligant, nec in
agendo industria ylla valeant. Cuius rei
causa est inscitia: quæ in vnaquaque re
nihil est aliud, quam in opia iudicij qua rei
propriæ omnes rationes à peregrinis distin-
guantur. Rectè verò habet si causæ ratio-
nem, témque demonstratam studiose dis-
cusseleris. Tum (vt modò dictum est) non
solum certis rationibus, sed apparentibus
sæpe potius insistere oportet, animùmque
aduertere. Nam eas nisi queas solitare, vio-
lenter ad fidem habendam pertrahesis.
Quocirca sæpe quidem id, quod demon-
stratur ratione, verum existit quidem, sed
non ea ex causa, quæ forte adfertur: nam
& ex falsis vera colliguntur, quemadmo-
dum in Analyticis ostenditur.

CAPVT VII.

Hec prefati, à primis obscurioribusque
Hexorsi, ad manifestiora progredie-
mur, quid sit felicitas vestigaturi. Quæ o-
mnium quidem consensu inter humana
bona maximum est, & præstantissimum.
Humana adiicio, quia etiam excellentio-
ri fortasse cuidam congruat, ut Deo alicui.
Nam reliqua animantia homine inferio-
ra, huius appellatio[n]is pro[st]rata sunt exper-
tia. Neque enim felix dicitur equus, avis,
piscis, aut aliud quodcumque animantia
genus, nisi forte naturæ bonitate præstan-
ti, diuinaque re aliqua fruatur, vnde no-
men hoc trahat, sed alia quadam bono-
rum participatione aliud alio commodiūs,
incommodiūsve viuit, quod ad eum
modum habere deinceps excutietur. Nuc-
verò dicamus, quod bona alia sunt homi-
ni agibilia, quædam non. Id ita intelligas,
quod ventia quædam motu careat, ita e-
tiam bona nonnulla: atque haec fortasse na-
tura sunt præstantissima. Alia verò agibi-
lia quidem, sed agibiliis præstantioribus,
homine. **Quia** verò agibile bifaciām dici-
tur, (nam & quorum gratia agimus, & quæ
propter illa actione participant, ut sanitas,
& diuitiz, quæque horum gratia fiunt, sa-
lubria, quæstuariaque inter agibilia con-
numeramus) patet & felicitatem inter agi-
bilia homini præstantissimum dicendum
esse.

κατονάριον καὶ τὸν ἐνεκριθεῖσαν οὐρανόν, καὶ τὸν πατέρα τοῦ πατέρων
πατέρα μετέκλη ταφέσας, οὗτος καὶ τὴν ὑψηλήν, καὶ τὸν πλανητήν, τίθεμεν τῷν ταφεστιθέντει, καὶ τὰ τουτού
ταφεστιθέντα χρήσιν, τὰ ὑψηλά καὶ τὰ ἀρχαικαστικά) δῆλον ὅτι καὶ τὴν ὄρδεναντας τῷν αἰδράπτια
ταφεστιθέντειν ἔχεισον δεῖπνον.

CAPVT VIII.

ITaque considerandum quod sit optimum illud, quanto modis dicatur,

A καὶ τοῦ εργατικοῦ; διαμαρτυροῦσθαι τοῖς
τούτων τῷ μητροχόντων μήτε διαμαρτυροῦσαν
διάνοιαν αρχετυπούντος οὐ τοποθετοῦσι. πά-
χοιστος ἐπέτειον δὲ απαγένεσίας· απαγένεσία
γαρ δὲ φελλοκεφαλούντος τοῦ μητροχόντου
διαδοθεὶς κρίνεται τούτη τε οἰκείοις λόγοις τῆς τοπο-
θετούσας, καὶ τὸν μητροχόντος πελάσιον δῆλον καὶ τὸ
χωρίς μηνινέν τον τῆς αιτίας λέγον καὶ τὸ δε-
B ποτέ μητροχόντον, οὐδὲ τοῦ φελλοκεφαλούσας, οὐ τοποθε-
τούσαν τοῦ μητροχόντου, οὐδὲ τοῦ λόγου, αὐλαία
πολλάκις μητροχόντος φαινομένους. γινεται δὲ
ὅποτε καὶ λύσει μητροχόντων, αὐταγκράφονται πι-
τεύοντες τοὺς εἰρημένους, καὶ διότι πολλάκις τὸ αἴρε-
ται τὸν λόγον μητροχόντου μηνούσι, δημιούργοις εἰρ-
θεῖν, οὐ μητροῦ σιαὶ ταύτων την αἰτίαν, δι' τοῦ
φθονοῦ λόγου. εἰπεν δὲ διαγνώσθεις δημιούργος μετε-
ξαῖνον τὸν τοῦ μητροχόντου.

Κεφαλήσιον ζ.

ΠΕτεροιμασηνέαν ἢ καὶ τούτων, λέγεται
υἱὸς αρξάρδιος ταῦταν δὲ τὴν ταῦταν
τῶν, οὐστρί εἴριται, οὐ σταθμός λεγομένου, ζη-
τουμένες δὲ τὸ σταθμόν πίστιν ἢ μυστή-
ριονία, οὐ μολοχεῖται μὴ μετεγνωτὸν ἔτι καὶ εἰπον
τέτο τὴν αἰγαλοῦν τὴν αἰθρωπίνον. αἰθρωπί-
νον, ὃ λέγεται, θητά τάχας αἵ εἴη καὶ βελτίνος
πινος μῆνος τῷ ὄντον δυσμανονίᾳ, οὗτος θεῖος. τοῦ
μερικὸν μῆνον γένουσθαι διέπει τὸν χείρον πινον φύσιν τὴν
αἰθρώπων δέσιν, οὐδὲν κοινωνεῖν ταύτης τῆς
περιστροφῆς. οὐ γέφεντον δυσμανονίαν ἐπειδότος,
οὐδὲ ὄρνες, οὐδὲ ἴχθυς, οὐδὲ μῆλος τῷ ὄντων
οὐδὲν, ὅ μικρον τὰς ἐπωνυμίαν ἐν τῇ φύσει
μετέντελεν πινος, μῆλα κατὰ μῆλα τινὰ τῷ
αἰγαλοῦν μετωπίῳ, τὸ μέρος πινον δέ, τὸ γένος
εργάτην τῷ. αἱλός ὅπε τον ἔχει τὸν Θύπον, οὔτε
εργάτην τὸν πινον τῷ λέγομενον ὅτι τὴν αἰγα-
λοῦν τὸ μῆλον εἶδεν αἰθρώπος τοις τοις
αρχαιτάντοις ὃ λέγομενον οὐτω, διόποιον τοις τοις
εργάτων οὐδὲν μετέντελεν κινήσεως· αἵτοι οὐδὲ τὴν
αἰγαλοῦν τῷ ταῦτη τοσούς αἰρετες τὰς φύσιται
τον. οὐτας ὃ τοσακταὶ μῆλοι, μῆλα τοσακταὶ κρείτ-
τονται μῆλοι πειδοὶ δὲ μηδένος λέγεται τὸ τοσα-
κταντον καὶ γένον ἐνεκε τοσακταὶ μῆλοι, καὶ τούτων

Σκεπέον πάντα τί τὸ αἴρεσθαι, καὶ λέ-
γεται ποσαχῶς. ἐτοιού δὲ μάλιστα
φένεται